

SOTURI- KISSAT

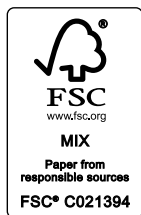
ILTAHÄMÄRÄ

UUSI PROFETIA

5

ERIN HUNTER

WSOY

Englanninkielinen alkuteos

WARRIORS, THE NEW PROPHECY #5: TWILIGHT

Originally published by HarperCollins Children's Books under the title

WARRIORS, THE NEW PROPHECY #5: TWILIGHT

Text copyright © Working Partners Limited 2006

Series created by Working Partners Limited

Cover illustrations copyright © Owen Richardson 2015

Map art © Dave Stevenson 2015

Used by permission of HarperCollins Publishers

Taitto: Sisko Honkala

Kannen Soturikissat-logo: Mikko Valtavaara

Suomenkielinen laitos © Nana Sironen ja WSOY 2023

Werner Söderström Osakeyhtiö

Suomennos ilmestynyt aiemmin Art Housen kustantamana 2014

ISBN 978-951-0-49621-3

Painettu EU:ssa

Erityiskiitokset Cherith Baldrylle

JOITAKIN KLAANIKISSOJA

MYRSKYKLAANI

Päällikkö	TULITÄHTI – kellanpunainen kolli, jonka turkki on liekinvärinen
Varapäällikkö	HARMAARAITA – pitkäkarvainen harmaa kolli
Parantaja	TUHKAMARJA – tummanharmaa naaras; LEHTILAMMEN mestari
Soturit	(kollit sekä naaraat, joilla ei ole pentuja) TOMUTURKKI – tummanruskea raidallinen kolli HIEKKAMYRSKY – vaalean kellanpunainen naaras PILVIHÄNTÄ – pitkäkarvainen valkoinen kolli SANIAISTURKKI – kullanuskea raidallinen kolli; VALKOTASSUN mestari OKAKYNSI – kullanuskea raidallinen kolli KIRKASSYDÄN – valkoinen naaras, jolla on kellanpunaisia läiskiä VATUKKAKYNSI – tummanruskea raidallinen kolli, jolla on meripihkanväriset silmät SAARNITURKKI – vaaleanharmaa tumma-juovainen kolli, jolla on tummansiniset silmät TIHKUVIIKSI – tummanharmaa kolli, jolla on siniset silmät NOKITURKKI – vaaleahkonharmaa kolli, jolla on meripihkanväriset silmät ORAVALIITO – punaruskea naaras, jolla on vihreät silmät

	LUKKIKOPI – pitkäjalkainen musta kolli, jolla on ruskea vatsapuoli ja meripihkanväriset silmät
Oppilaat	(yli kuuden kuun ikäiset soturiharjoittelijat) LEHTILAMPI – vaaleanruskea raidallinen naaras, jolla on meripihkanväriset silmät; parantaja-oppilas VALKOTASSU – valkoinen naaras, jolla on vihreät silmät
Kuningattaret	(naaraat, jotka ovat tiineinä tai hoitavat pentuja) LEHVÄPILVI – vaaleanharmaa tummajuovainen naaras, jolla on vihreät silmät; TOMUTURKIN pentujen emo RATAMOHÄNTÄ – kilpikonnakuvioiden ja valkoisen kirjava naaras, jolla on meripihkanväriset silmät
Klaanin- vanhimmat	(entiset soturit ja kuningattaret, jotka viettävät vanhoja päiviään) KULTAKUKKA – vaalean kellanpunainen naaras PITKÄHÄNTÄ – vaalea kolli, jolla on mustat raidat; siirtynyt varhain klaaninvanhimmaksi menetettyään näkönsä HIIRITURKKI – pieni tummanruskea naaras

VARJOKLAANI

Päällikkö	MUSTATÄHTI – suurikokoinen valkoinen kolli, jolla on valtavat pikimustat käpälät
Varapäällikkö	RUOSTETURKKI – punaruskea naaras
Parantaja	PIKKUPILVI – erittäin pieni raidallinen kolli

Soturit TAMMITURKKI – pieni ruskea kolli; SAVUTASSUN mestari
SETRISYDÄN – tummanharmaa kolli
PIHLAJAKYNSI – kellanpunainen kolli;
KOTKATASSUN mestari
KELTATURKKI – kilpikonnakuviainen naaras, jolla on vihreät silmät

Kuningattaret UNIKONVARSI – pitkäjalkainen vaaleanruskea raidallinen naaras

Klaanin-
vanhimmat JÄRKÄLE – luiseva harmaa kolli

TUULIKLAANI

Päällikkö YKSITÄHTI – ruskea raidallinen kolli

Varapäällikkö SAARNIJALKA – harmaa naaras

Parantaja KAARNAKASVO – lyhythäntäinen ruskea kolli

Soturit LOVIKORVA – raidallinen kolli
SEITTIJALKA – tummanharmaa raidallinen kolli
VARISSULKA – tummanharmaa kolli
PÖLLÖVIERIKSI – vaaleanruskea raidallinen kolli
YÖPILVI – musta naaras
LUMIKKOTURKKI – kellanpunainen kolli, jolla on valkeat käpälät

Kuningattaret VALKOHÄNTÄ – pieni valkoinen naaras

Klaanin-
vanhimmat AAMUKUKKA – kilpikonnakuviainen naaras
KAISLAHÄNTÄ – vaaleanruskea kolli

JOKIKLAANI

Päällikkö	LEOPARDITÄHTI – epätavallisen täplikäs kullankeltainen naaras
Varapäällikkö	USVAJALKA – harmaa naaras, jolla on siniset silmät
Parantaja	PERHONSIIPPI – juovikas kullanvärinen naaras
Soturit	MUSTAKYNSI – savunmusta kolli; PYÖKKITASSUN mestari HAUKKAHALLA – tummanruskea kolli, jolla on valkea vatsapuoli ja jäänsiniset silmät MYYRÄHAMMAS – pieni ruskea raidallinen kolli PÄÄSKYHÄNTÄ – tumma raidallinen naaras KIVIVIRTA – harmaa kolli RUOKOVIIKSI – musta kolli; VÄRETASSUN mestari
Kuningattaret	SAMMALTURKKI – kilpikonnakuviainen naaras, jolla on siniset silmät HUOMENKUKKA – vaaleanharmaa naaras; tummanharmaan SÄRKIPENNUN, vaaleanharmaan SORAPENNUN ja raidallisen KIEPPUPENNUN emo
Klaanin- vanhimmat	RASKASJALKA – tanakka raidallinen kolli MURATTIHÄNTÄ – ruskea raidallinen naaras

KUOHUVAN VEDEN HEIMO

PURO JOSSA PIKKUKALAT UIVAT (PURO) – ruskea raidallinen naaras
MYRSKYTURKKI – tummanharmaa kolli, jolla on meripihkanväriset silmät

MUITA ELÄIMIÄ

SAVU – lihaksikas valkoharmaa kolli, joka asuu hevospaikan ladossa

KAUNOKAINEN – vaaleanruskea pitkäkarvainen naaras, joka asuu hevospaikassa

HAHTUVA – pieni valkoharmaa naaras, joka asuu hevospaikassa

PAPU – mustavalkoinen terrieri, joka asuu kaksijalkojen kanssa hevospaikan lähellä

KESKIYÖ – tähtiä katseleva mäyrä, joka asuu meren rannalla

EN
ikka

KUULAOPPI

hYLÄTTY
kaksijalanpesä

KLAANIT

VANHA
UKKOSPOLKU

MYRSKYKLAANIN
LEIRI

MYRSKYKLAANI

VANHA TAMMI

JOKIKLAANI

JÄRVI

TUULIKLAANIN
LEIRI

VARJOKLAANI

RIKKINÄINEN
PUOLISILTA

kaksijalkala

TUULIKLAANI

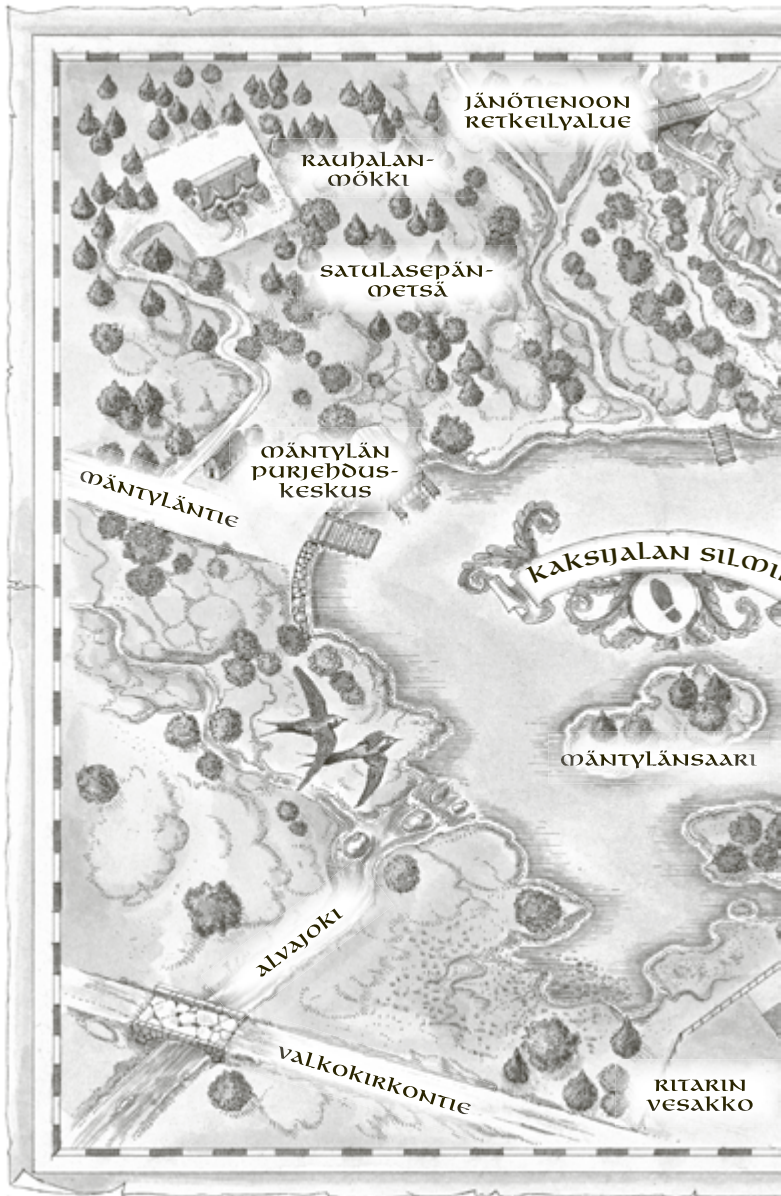

TÄHTIKLAANI

POHJOINEN

UKKOSPOLKU

JÄNÖTIENON
RETKEILYALUE

RAUBALAN-
MÖKKI

SATULASEPÄN-
METSÄ

MÄNTYLÄN
PURJEHDUS-
KESKUS

MÄNTYLÄNTIE

KAKSIJALAN SILMÄ

MÄNTYLÄNSAARI

ALVAJOKI

VALKOKIRKONTIE

RITARIN
VESAKKO

KRISTALLILAMPI

HYLÄTTY
TYÖMIEHEN
TALO

KIVILOUHOKSENTIE
(ei käytössä)

KIVI-
LOUHOS

JÄNÖKUMMUN
METSÄ

MAASTO

Lehtimetsää

Mäntymetsää

SUOTA

JÄRVI

polkuja

RAUHALANJÄRVI

JÄNÖKUMPU

POHJOINEN

JÄNÖKUMMUN
RATSASTALLI

JÄNÖKUMMUNTIE

ESINÄYTÖS

”Ei! KYSEESSÄ ON VARMASTI jokin erehdys!” Vedenrajassa kyyhöttävä kissa katsahti ylös turkki kuutamossa hohtaen. ”Minulla on vielä niin paljon tekemättä!”

Leveänaamainen siniharmaa kissa tassutti lammen ympäri lempeän myötätuntoinen katse silmissään. ”Valitan”, hän naukaisi. ”Tiedän, että odotit paljon useampia kuin klaanitoveriesi seurassa ennen meidän joukkoomme liittymistä.”

Toinen kissa katsoi veteen. Kuun kuvajainen väreili kuin kelluva lehti, ja lammen pinnassa kimalsi lukemattomista notkon täyttävistä hahmoista hohtava tähtien valo. Hetkeen ei kuulunut muuta kuin vesiputouksen ääni, kun se kohisi kivikon jyrkimmästä kohdasta alas. Tähtiklaanin kissat odottivat vaiti ja tarkkaavaisina, kuin heistä jokainen olisi tuntenut vedenrajassa olevan kissan surun.

”Sinä olet palvellut klaaniasi uskollisemmin kuin jotkut kissat pystyvät kokonaisen pitkän eliniän aikana”, sini-turkkinen jatkoi. ”Tuntuu varmasti hyvin epäreilulta, että sinun pitäisi jättää klaanisi.”

Kyyryssä istuva kissa nosti loistavat silmänsä kohti tähtisoturia. ”Sinitähti, kyllä minä tiedän ettei tämä ole sinun vikasi. Ei sinun ole syytä pyydellä anteeksi.”

Sinitähti liikautti häntäänsä. ”Tietenkin on. Kunpa tietäisit, miten paljon klaanisi on sinulle velkaa.”

”*Kaikki* klaanit.” Mustavalkoinen, pitkähäntäinen kollinousi käpälilleen ja tassutti lammen reunan ympäri Sinitähden viereen. ”Tähtiklaanikin. Kukaan meistä ei olisi löytänyt uutta kotiamme ilman sinun apuasi.” Hän kumarsi kunnioittavasti, ja tähdet lammen pinnassa välkähtivät.

Kissa räpäytti hänelle silmiään. ”Kiitos, Pitkätähti. Minä olen tehnyt virheitä, mutta olen aina yrittänyt tehdä sen mitä olen pitänyt oikeana.”

”Tähtiklaani ei vaadi satureiltaan enempää.” Hoikka, musta kollikissa lähti astelemaan pitkin sammalpeitteisiä kiviä. ”Jos me voisimme muuttaa kohtalosi, me tekisimme sen.”

”Muista kuitenkin”, Sinitähti varoitti, ”että edes Tähtiklaani ei voi kääntää kohtalon käpälää toiseen suuntaan, vaikka kuinka haluaisi.”

Vedenrajassa oleva kissa nyökkäsi. ”Ymmärrän. Ja yritän pysyä urheana. Voitteko te kertoa minulle, milloin –”

Sinitähti pudisti päätään. ”Emme. Mekään emme näe tulevaisuutta niin selvästi. Mutta kun on aika, sinä tiedät sen, ja me odotamme sinua.”

Neljäs soturihenki nousi paikaltaan ylempää rinteestä ja tassutti alas kimmeltävien tähtiklaanilaisrivien välistä. Hän oli vaalea ja raidallinen, ja hänen leukansa oli vino. ”Aina kun klaanit kertovat tarinoita suuresta matkasta, sinun nimeäsi kunnioitetaan”, hän lupasi.

”Kiitos, Väärätähti”, kissa maukui.

Kaikki neljä hohtavaa soturia kerääntyivät hänen ympärilleen, ne neljä, jotka olivat olleet klaanipäälliköitä silloin kun heidän käpälänsä kulkivat maan päällä.

”Muista, että Tähtiklaanin voima on kanssasi”, Sinitähti maukui. ”Me emme jätä sinua tässä yksin.”

Kissa katsahti ylös ja kohtasi sinisten silmien kiinteän katseen. ”Tähtiklaani on ollut kanssani aina.”

”Sinäkö sanot noin, vaikka elämäsi on ollut niin raskasta?” Pitkätähden ääni oli yllättynyt.

”Totta kai.” Kissan silmät kimalsivat tähtien valossa. ”Olen saanut hyviä ystäviä kaikista klaaneista. Olen nähnyt pentuja syntyvän ja katsellut klaaninvanhimpien lähtöä viimeiselle matkalleen Hopeahäntään. Olen taivaltanut pitkän matkan klaanien uuteen kotiin. Uskokaa pois, etten vaihtaisi päivääkään.” Kissa vaikenä hetkeksi ja katseli taas lammen syvyyksiin. ”Minä tiedän, ettei ole teidän vallassanne antaa minulle enempää aikaa klaanini kanssa. En silti voi olla toimatta lisää.”

Sinitähti siristi silmiään. ”Meistä kaikista tuntuu pahalta, kun nuori kissa kutsutaan Tähtiklaaniin. Sinä varmasti palvelisit klaaniasi uskollisesti vielä monia vuodenaikoja.” Hänen äänensä kähisi kärsivästi, ja kissa vilkaisi häneen ojentaen käpälänsä lohduttavasti.

”Älä sure, Sinitähti. Minä tiedän, että klaanistani pidetään hyvää huolta, kun minä olen mennyt pois.”

Eri puolilta notkoa kuului kunnioittavaa supinaa. Sinitähti kumartui kyyhöttävän kissan ylle ja kietoi tämän kuunkirkkaan turkin tuoksuunsa. ”Me olemme sinun kanssasi aina”, hän naukaisi.

Vuorollaan muut kumartuivat hänen puoleensa ja lisäsivät oman tuoksuunsa, niin että ilma tuoksui tähdille ja jäälle ja yötuulelle. Perässä tuli muita satureita – viehkeä kilpikonnavuioinen, tanakka sananjalanvärinen kolli, raidallinen hopeankirjava naaras – jotka verhosivat kissan Tähtiklaanin voimalla ja rohkeudella.

Heidän äänensä yhtyivät matalaksi surumourunaksi, joka kiiri ylös tähtiin. Kimaltavat hahmot alkoivat yksi toisensa jälkeen haalistua, ja lopulta notko oli tyhjä.

Ja tähdet loistivat yksinäiselle kissalle, joka kyyhötti liikukumattomana lammen rannalla.

LUKU 1

”SAAPUKOON JOKAINEN OMAN RIISTANSA metsästämään kykenevä Suurtasanteen alle klaanikokoukseen.”

Oravaliito hätkähti hereille, kun kivinotkossa kajahti Myrskyklaanin päällikön ulvahdus. Pilvihäntä oli jo tunkeutunut ulos soturien pesää suojaavien piikkipensaanojen välistä. Hänen kumppaninsa Kirkassydän nousi kippurasta heidän sammalvuoteeltaan ja lähti perään.

”Mitä Tulitähti nyt haluaa?” Tomuturkki mutisi väänättyessään kankeasti kypälilleen ja ravitellessaan sammalhippuja turkistaan. Hän heilautti ärtyneesti korviaan ja työntyi ulkosalle klaanitoveriensä jäljessä.

Oravaliito venytti kitansa haukotukseen, nousi istumaan ja sukki itsensä pikaisesti. Tomuturkki oli tänä aamuna tavallistakin äkkipikaisemmalla tuulella. Oravaliito näki hänen kömpelöistä liikkeistään, että hän aristi yhä haavaa, jonka oli saanut taistelussa Mutakynntä vastaan. Suuri osa Myrskyklaanin kissoista kantoi yhä kapinallisten kynnenjälkiä ruumiissaan; Oravaliidonkin kyljessä oli kirvelevä haava, ja hän nuoli sen nopein, kipua lievittävin vedoin.

Mutakynsi oli ollut Tuuliklaanin varapäällikkö siihen saakka, kunnes klaanit olivat saapuneet uudelle reviirilleen järven

ympärille. Edellinen päällikkö Pitkätähti oli vain hetkeä ennen kuolemaansa osoittanut seuraajakseen Yksiviiksen. Tästä raivostuneena Mutakynsi oli noussut kapinaan Yksiviikseä vastaan ennen kuin tämä oli ennättänyt saada yhdeksää henkeään Tähtiklaanilta. Ja Jokiklaanin Haukkahalla oli avustanut häntä. Oravaliittoa kimmastutti, että Vatukkakynsi luotti velipuoleensa itsepintaisesti aina vain, vaikka oli nähnyt tämän sotkeutuvan korviaan myöten Mutakynnen petokseen.

Tähtiklaanin kiitos, Oravaliito ajatteli, *että Myrskyklaani sai juonen ajoissa selville ja lähti mukaan taisteluun Mutakynnttä ja tämän kannattajia vastaan.* Tähtiklaani oli osoittanut todellisen päällikön, kun salama oli iskenyt puuhun, joka kaatuaan tappoi Mutakynnen.

Oravaliito nuolaisi tummanoranssia turkkiaan vielä viimeisen kerran, pujahti oksien välistä ja tassutti aukiolle kylmästä väristen. Lehtikadon kelmeä aurinko pilkkotti puiden yllä, ja tuuli rapisteli paljaita oksia, mutta alhaalla kivi-notkossa oli rauhallista. Tähän notkoon Myrskyklaani oli pitkän vaelluksensa päätteeksi asettunut. Ilma tuoksui raikkaalle, ja valkea härmä reunusti yhä heiniä ja pensaita. Siitä huolimatta Oravaliito saattoi havaita häivähdyksen kasvien tuoksua, joka kertoi ettei hiirenkorva voinut olla kaukana.

Hän painoi kyntensä maahan ja venytteli nautinnollisesti. Hänen isänsä Tulitähti istuskeli Suurtasanteella pesänsä ulkopuolella suunnilleen puolivälissä rinnettä. Tulitähden liekinvärinen turkki kiilsi matalalla paistavan auringon säteissä ja vihreät silmät loistivat ylpeästi, kun hänen katseensa kulki klaanin yli. Oravaliito arveli ettei Tulitähti olisi näyttänyt niin itsevarmalta, jos olisi ollut aikeissa varoittaa klaania taas jostakin.

Kissat kerääntyivät aukiolle tasanteen alle. Hiiriturkki ja Kultakukka ilmestyivät peräkanaa klaaninvanhimpien

pesästä, ja Kultakukka talutti perässään sokeaa Pitkähäntää hännänpää tämän lavalla.

”Hei.” Oravaliidon sisar Lehtilampi tassutti paikalle ja kosketti sisarensa kanssa neniä. ”Missä kunnossa nuo naarmut ovat? Haluatko vielä lisää kehäkukkaa?”

”Ei kiitos, ei tarvitse.” Lehtilammella ja hänen mestarillaan Tuhkamarjalla oli pitänyt taistelun jälkeen kiirettä, kun he olivat etsineet oikeita yrttejä ja hoitaneet kissojen vammoja. ”Moni muu kissa tarvitsee sitä paljon kipeämmin”, Oravaliito lisäsi.

Lehtilampi nuuhkasi Oravaliidon naarmuja ja nyökkäsi tyytyväisenä. ”Totta puhut. Ne paranevat hyvin.”

Pentutarhasta kuului innokas vinkaisu, kun Koivupentu sääntäsi ulos, kompastui omiin kpäliinsä, nousi pystyyn ja meni yhtenä vaaleanruskeana sekamelskana isänsä Tomuturkin vierelle. Hänen emonsa Lehväpilvi tassutti hänen perässään, istuutui hänen viereensä ja kääntyi silottelemaan hänen pörröön mennyttä turkkiaan.

Oravaliito naurahti hilpeästi *mrrrau*. Hänen katseensa siirtyi piikkipensasmuurissa olevalle tunnelille leirin sisäänkäynnille. Hän tunsu lapalihastensa jännittyvän. Näytti siltä, että aamupartio oli juuri palaamassa: tunnelista tassutti ulos Vatukkakynsi Hiekkamyrsky ja Tihkuviiksi perässään.

”Mikä hätänä?” Lehtilampi kysyi.

Oravaliito pidätteli huokausta. Hän oli sisarensa kanssa paljon läheisempi kuin useimmat pentuetooverukset, ja kumpikin tiesi aina, miltä toisesta tuntui. ”Vatukkakynsi”, hän naukaisi vastahakoisesti. ”En saata uskoa, että hän on Haukkahallan kanssa ystävä vielä sen jälkeen, miten tämä asettui Mutakynnen tueksi.”

”Monet asettuivat Mutakynnen tueksi”, Lehtilampi huomautti. ”He tekivät niin, koska he oikeasti uskoivat, ettei

Yksiviiksi ollut oikea kissa Tuuliklaanin johtoon. Puun kaaduttua Haukkahalla myönsi olleensa väärässä ja sanoi, että Mutakynsi oli huijannut hänet auttamaan. Yksiviiksi on jo antanut anteeksi Haukkahallalle ja kaikille muillekin, jotka taistelivat häntä vastaan.”

Oravaliito huiskaisi hännällään. ”Haukkahalla *valehteli!* Hän oli mukana Mutakynnen juonessa alusta alkaen. Minä kuulin mitä Mutakynsi sanoi ennen kuolemaansa – Haukkahalla yritti saavuttaa tarpeeksi mahtia kaapatakseen vallan Jokiklaanissa.”

Lehtilammen huolestunut katse tuntui lävistävän Oravaliidon nahan. ”Ei sinulla ole siitä mitään todisteita. Miksi meidän pitäisi uskoa enemmän Mutakynttä kuin Haukkahallaa? Oletko varma, ettet arvioi Haukkahallaa sen perusteella, kuka hänen isänsä oli?”

Oravaliito avasi suunsa tiuskaistakseen jotain muttei osanutkaan sanoa mitään.

”Muista, että Tiikeritähti oli myös Vatukkakynnen isä”, Lehtilampi jatkoi. ”Olihan hän murhanhimoinen petturi, mutta se ei tarkoita että hänen poikiensa olisi seurattava hänen käpälänjälkiään. Minä en luota Haukkahallaan yhtään sen enempää kuin sinäkään, muttemme me voi ilman todisteita pitää häntä yhtä pahana kuin isänsä. Ja vaikka Haukkahalla olisikin vaarallinen, se ei tarkoita että Vatukkakynsi olisi samanlainen kuin hän – tai samanlainen kuin Tiikeritähti.”

Oravaliito nyttytti häntäänsä kiusaantuneena. ”Kaipa sinä olet oikeassa.” Kolme raidallista kolla olivat kietoutuneet toisiinsa kuin vatukkatiheikön köynnökset, ja Oravaliito mietti, pääsisikö kumpikaan pojista kuuna päivänä eroon isänsä petturinperinnöstä. ”Sitä vain kun – Vatukkakynsi ei kuuntele minua ollenkaan! Hän välittää Haukkahallasta paljon

enemmän kuin minusta. Minä en ymmärrä, miksi hän uskoo ennemmin Haukkahallan sanaan kuin minun.”

”Onhan Haukkahalla hänen veljensä”, Lehtilampi muistutti. Hänen meripihkanvärinen katseensa oli lämmin ja myötätuntoinen. ”Eikö sinun pitäisi arvioida Vatukkakynttä sen perusteella, mitä hän tekee nyt, eikä sen perusteella, mitä hänen isänsä teki – tai mitä sinä pelkääät hänen ehkä tekevän tulevaisuudessa?”

”Olenko minä sinusta epäreilu?” Oravaliito kysyi. Kun Tähtiklaani oli lähettänyt joukon kissoja auringonpesälle kuulemaan kaikkia klaaneja uhkaavasta vaarasta, Oravaliito oli matkan aikana luottanut Vatukkakynnteen kuin vuoreen. Sen jälkeen kun hän oli todistanut Vatukkakynnteen ja tämän velipuolen Haukkahallan kehittyvää ystävyyttä, hänen luottamuksensa oli haihtunut kuin aamukaste.

”Minusta sinä hermoilet suotta”, Lehtilampi vastasi.

”En minä hermoile.” Oravaliito ei pystynyt myöntämään edes sisarelleen, miten häneen koski ajatella menettämäänsä. ”Olen vain huolissani klaanista. Jos Vatukkakynsi haluaa häipyä Haukkahallan matkaan, ei se ole minun huoleni”, hän murisi.

Lehtilampi laski hännänpäänsä sisarensa lavalle. ”Älä teeskentele ettei se liikuttaisi sinua”, hän maukui. ”Älä ainaakaan minulle.” Hänen äänensä oli kepeä mutta katse oli yhä vakava.

”Hei, Oravaliito!” Saarniturkki tuli heidän luokseen ennen kuin Oravaliito ehti vastata. Harmaa kolli elehti hännälään. ”Tule tähän viereen.”

Oravaliito tassutti Saarniturkin rinnalle ja pani merkille, miten tämän tummansiniset silmät kiiluivat hänen tultessaan. Lehtilampi meni Oravaliidon perässä ja nuolaisi tämän

korvaa nopeasti. ”Yritä olla huolehtimatta”, hän kuiskasi. ”Kyllä kaikki järjestyy.” Hän nyökkäsi Saarniturkille ystävällisesti ennen kuin tassutti istumaan Tuhkamarjan viereen Suurtasanteen alle.

Silmäkulmastaan Oravaliito näki Vatukkakynnen ottavan pari askelta häntä kohti. Epävarma katse kollin silmissä synkkeni, kun Oravaliito istuutui Saarniturkin viereen, ja hän kaartoi äkkiä istumaan Saniaisturkin ja Ratamohännän luokse. Oravaliidon turkkia kihelmöi, eikä hän tiennyt johtuiko se helpotuksesta vai pettymyksestä. Kun Tulitähti alkoi puhua, Oravaliito tuijotti suoraan eteenpäin ja tunsi Vatukkakynnen meripihkanvärisen katseen polttavan turkkiaan.

”Myrskyklaanin kissat, on kulunut kolme auringonnousua taistelusta Mutakynntä vastaan”, Tulitähti maukui. ”Leirimme ulkopuolella lojuu yhä kaksi kuollutta soturia. Nyt kun me olemme levänneet, on aika palauttaa heidät Varjoklaaniin.”

Oravaliito tunsi kylmiä väreitä. Hän oli löytänyt kivi-notkon tekemällä ilmalennon sen pohjalle ollessaan neljän muun kissan kanssa tutkimusretkellä metsässä; oli silkkää onnekasta sattumaa, että jyrkänne oli siltä kohdin niin matala, ettei hän ollut loukkaantunut pudotuksessa. Taistelun aikana kaksi pakenevaa varjoklaanilaista oli kuitenkin syöksynyt reunan yli korkeimmalta kohdalta ja taittanut niskansa aukiolle pudotessaan.

”Uskotko, että Varjoklaani haluaa heidän ruumiinsa?” Pilvihäntä maukui. ”Hehän toimivat kuitenkin petturi-Mutakynnen apuna.”

”Ei ole meidän asiamme päättää toisen klaanin uskollisuudesta satureilleen”, Tulitähti sanoi. ”Mutakynsi ei ollut tavanomainen petturi. Muidenkin klaanien kissat uskoivat, että hän oli Tuuliklaanin oikea päällikkö.”

**»Syvällä sisimmässäsi
sinä tiedät mikä on oikein.
Sinun on kuunneltava sydämesi ääntä.»**

Myrskyklaanin kissoilla on kypälät täynnä työtä: uudella reviiirillä riittää tutkittavaa, ja uusien rajojen vartioiminen kiristää klaanien välejä. Kiireen keskellä kukaan ei ehdi huomata, miten nuori parantaja Lehtilampi ajautuu mahdottomaan tilanteeseen – valitsemaan kutsumuksensa ja kielletyn rakkauden välillä. Kun yllättävä vihollinen hyökkää, kissojen on ponnistettava kaikin voimin ja uhrauduttava toistensa puolesta, eivätkä kaikki selviä.

Uusi profetia on toinen Soturikissat-saaga.
Iltahämärä on saagan viides osa.

9 789510 496213

www.wsoy.fi

T84.2

ISBN 978-951-0-49621-3

Kannen kuva: Owen Richardson